

залата, правъ и безмълвенъ, въ сърдцето му се затвърди за винаги отдавна назрѣло решение.

Анри трѣбваше вече да пази отъ графъ Биандрате не само царството и честъта си.

А и живота си.

19.

— Вижъ — това платно мама го е поръчала чакъ отъ Тулуза. Само тамъ работятъ такава коприна, нали е тънка като паеджина? Тия килими сж отъ Дамаскъ. А това сандъче отъ слонова костъ е донесено чакъ отъ Антиохия — Никейската. Гледайте каква чудна гривна отъ сивъ кехлибаръ. Взехме я отъ единъ търговецъ, който я намѣрилъ въ Родосъ. Този маргаритъ пъкъ е отъ Индия... Взemi го въ ржка... Колко тежи!

Добромиръ взе едритѣ бисери на дланъта си, леко ги подхвърли и остана така, съ протегната напредъ ржка, замисленъ, съ празенъ взоръ.

Белослава отмахна стъклената запушалка на малко, кръгло шишенце, прѣсна нѣколко капки уханна вода по ржката си, намаза буйнитѣ си тъмни къдрици. Следъ това сведе глава подъ лицето на момъка, нѣжно поглади бузата си въ гърдитѣ му.

— Това е мускусъ...

Добромиръ затвори очи, притисна силно до себе си любимото момиче. Огърлицата треперѣше въ ржката му, излъчвайки кротко сияние отъ последнитѣ лъчи на слънцето, което падаше на полегати ивици презъ високия прозорецъ.

Навѣнъ бавно зачиха клепала. Бѣше време за втора вечерня.

Отъ прага на тихо откrexналата се врата отекна гласътъ на Зоя.

— Славо, ще дойдешъ ли съ мене въ „Свети Димитър“?

Момата бързо се отдрѣпна. Лицето ѝ пламтѣше въ кърмъзенъ огънь.